

TEAM PORT OF AMSTERDAM

NIEUWSBRIEF

AANKOMENDE KOERSEN:
- FINITO!

MAART

ÉÉN TEAM, ÉÉN TAAK

- SIMON

38

Op de Weissensee ging de sprintwedstrijd niet helemaal volgens plan. Ik viel en kon niet verder omdat een van mijn ijzers los zat... Gelukkig mochten we het in Zweden nog eens proberen! In Lulea kunnen de langere afstanden zeer genadeloos zijn, maar biedt de sprintwedstrijd altijd kansen, dus onze voorbereiding voor de koers over 50 km was erg grondig. Alle scenario's werden besproken, van alle mogelijke windrichtingen tot de tactiek van de grote ploegen en waar op het parcours iedereen zijn kopbeurt zou doen. Het plan was om met de trein op tijd van voren te zitten ook al rijden we dan door de wind, om zo uit het gedrang te blijven en met een goede uitgangspositie aan de sprint te beginnen. De koers is vaak best onvoorspelbaar, waardoor het meestal toch anders loopt dan je plan. Ik was zo gefocust op de wedstrijd dat ik steeds vergat op het rondbord te kijken en niet doorhad dat we ons al moesten verzamelen. Douwe moest me dus even wakker schudden, maar daarna ging het zowaar allemaal volgens plan. Dankzij fantastische beurten van JW en Koen reden we in de aanloop naar de sprint in alle rust naast de tweede trein in de eerste rij. Met iets meer dan 1 km te gaan werd het toch nog chaotisch maar wist Ruben zo door de groep te manoeuvreren dat ik precies kon aanhaken bij de trein van Reggeborgh toen die aan ging. Toen was het vol gaan tot de streep en kwam ik ineens als 4e over de streep, ongelooflijk! Ik wist wel dat er veel in zat, maar er zijn zoveel mannen in het peloton die dit heel goed zouden moeten kunnen, dat dit wel een hele mooie verrassing was. Toch duurde het niet lang voordat ik aan plek drie begon te denken. Het scheelde maar 0.063 sec namelijk... Volgende keer dan maar! Deze sprint was mogelijk doordat JW, Koen en Ruben zich helemaal hebben weggecijferd voor mij. Ik ben erg dankbaar dat ik met zulke teamgenoten mag koersen. Ik was dan ook heel blij dat ik het harde werk van de ploeg kon belonen met deze mooie sprint.

De PoA-trein op de rails

AFSCHEID

- KOEN

8

11 jaar lang heb ik met heel veel plezier onderdeel mogen zijn van deze mooie ploeg! 78 unieke ploeggenoten heb ik gehad, 4 verschillende kleuren pakken, 2 verschillende nummers en een ontelbare hoeveelheid herinneringen. Man wat heb ik veel genoten en geleerd, als 18-jarig jochie kwam ik hier terecht. Ik wist van geen kannen en kruiken en keek jarenlang op tegen de grote mannen, de ploeggenoten die wonnen en (leken te) weten waar ze mee bezig waren. Mijn reis begon bij de regio's onder leiding van Joris en meteen maakte ik mooie stappen waardoor ik het jaar erna begon bij de beloften. Ik vond het tof om steeds in het team te zitten waar de jongens meededen om de overwinning, waar ik jongens mocht ophalen en lanceren. Snel merkte ik dat ik echt goed kon knechten, maar zelf goede uitslagen rijden was sporadisch. Ik miste de hardheid in de finales of om rond te gaan. Het coronajaar was, achteraf gezien, voor mij echt een uitkomst. Een jaar lang intensief bezig zijn met techniek en gericht trainen dan dat ik daarvoor deed. Het kostte mentaal veel, want je wist niet waarvoor je het deed. Het jaar erna wisten we ook niet waar we stonden, maar ik reed eindelijk vooraan mee! Eindelijk wist ik ook vaker mee te zitten in de finales en zelfs een keer te winnen. Dit gaf zo'n heerlijk gevoel! De laatste 4 jaar reed ik bij de Topdivisie. Ook hier kwam mijn kracht als knecht echt weer bovendien! Eén van de mooiste wedstrijden die ik mij kan herinneren, was de eerste wedstrijd in Utrecht in seizoen 23/24. Roel was met 3 anderen weg in het begin en zij kregen snel 175 meter voorsprong, wat ook betekent 175 meter achterstand. Snel afzakken, na een korte blik naar Casper, en de koers brak open na 15 rondjes. Ik vond het mooi dat we met de ploeg soms toch meer effect hadden op de koers. Zelf duurde het lang om uitslagen te rijden. Vorig seizoen reed ik mijn beste uitslagen, in ongeorganiseerde massasprints kon ik kort finishen. Maar 13e plekken zijn nou niet om naar huis te schrijven. Het laatste jaar, mede door ziekte, een rugblessure en een klein peloton was niet heel goed voor mij. Al snel focuste ik mij op de Weissensee, waar ik een goed ONK reed en tot diep in de finale meedeed in de kopgroep. Simon en Ruben reden de laatste wedstrijden ook nog eens op het podium! Wat ook super gaaf was om nog eens mee te mogen maken! Het was een mooie reis, waarin ik mij echt als persoon ook heb ontwikkeld, door de interactie met zoveel mensen en daardoor ook zoveel ideeën. Zoveel manieren hoe je naar het schaatsen/trainen/leven/ewvttk kan kijken en dat dan ook bij mij alle puzzelstukjes terecht vielen, waardoor ik meer weet wat ik kon doen en ook hoe ik het moet doen om steeds mij te blijven ontwikkelen. Deze 11 jaar hebben mij gevormd naar wie ik nu ben. Zelf hoop ik ook dat ik de jongens wat meegeef voor de komende jaren. Zoals bijvoorbeeld hoe je een vaatwasser inruimt, dat ze me navragen hoe je bepaalde pasta's kan maken en hoe je nou een goede wisseltempo rijdt. Aan de hulp van de trainers, begeleiders, ploeggenoten en sponsors heb ik heel veel steun gehad, zonder hun had ik niet tot dit niveau kunnen komen. Ik wil iedereen bedanken voor de hulp bij deze reis.

En het team bedankt jou ook!

PODIUM!

- RUBEN

33

Met het goede gevoel van de dag ervoor, toen we Simon als ploeg goed hadden afgezet en hij naar een vierde plek sprintte, stond ik aan de start van de GP 5. 100 km voor de boeg met warmere temperaturen dan de dag ervoor en ijs dat niet goed glijdt. Ijs dat niet goed glijdt, ligt mij wel, dacht ik. Vorig jaar reed ik op de Weissensee ook goed op slecht ijs. Tijdens de koers ging het naar mijn idee best aardig. Ik kon goed ontspannen rijden, terwijl dat in Zweden vaak lastig is door de wind. Er wordt daar bijna letterlijk door de sneeuwrand gereden. Na 75 km in de wedstrijd keek ik om mij heen en zag ik al een aardig uitgedund peloton. Toen vroeg ik aan mijn broer: "Hoe zit je?" Hij zei: 'slecht.' Ik dacht: ik voel me aardig goed, dus laten we eens kijken hoe ver we vandaag kunnen komen. Nadat mijn groep zich bij de kopgroep had gevoegd waren we met 14 man met nog 2 ronden te gaan, op dit moment kreeg ik het besef: ik ga meespelen in de finale! Er was 1 ploeg met 6 man vertegenwoordigd dus die gingen om en om in de aanval, ik probeerde mij zo rustig mogelijk te houden want ik wist dat ze niet naar mij zouden kijken. Met nog ongeveer 4 km te gaan en twee mannen vooruit (Crispijn Ariëns en Ronald Haasjes) dacht ik: ik ga het gewoon proberen. Zo hard mogelijk springen en niemand meekrijgen. Nadat Daan Gelling begon te roepen naar zijn ploeggenoot dat hij moest rijden maar die dat niet deed, sprong ik weg. Ik zette vol aan en keek even achterom en zag een gat maar wel iemand (Jeroen Janissen, red.) achter mij. Ik riep dat die moest overnemen maar na het gezicht te zien en hem horen zeggen dat die niet meer kon, reed ik door. Mijn angst was wel dat ik hem mee zou nemen en dan buiten het podium zou belanden. Met nog 2 km te gaan was ik erbij en draaiden we met z'n vieren rustig rond. Na een blik naar achteren wist ik dat het tussen ons 4en was. Toen ik zag dat 1 man het lastig had en de 2 sterke mannen even gingen staan pakte ik mijn kans. Met nog 1 km te gaan ging ik vol aan, ik hoopte dat de 2 sterke mannen te lang naar elkaar zouden kijken. Vanaf dit moment dacht ik alleen maar: rijden alsof je leven ervan af hangt! Het schaatsen ging steeds lastiger, maar ik probeerde de klappen te blijven maken. Uiteindelijk kwam Ronald er in de laatste 100 m nog overheen. Ik dacht na de finish bijna balend: "Poah wat was ik dichtbij...", maar ik was ook vol verbazing van wat ik zojuist had gedaan. Ik kon het eigenlijk niet goed geloven dat ik op het podium stond en het eerste podium op natuurijs heb gereden voor de ploeg. Achteraf zei Crispijn Ariëns: ik zette vol aan, maar ik kwam niet dichterbij. Om dat te horen van een man die lastig te verslaan is, is heel vet.

Podiumbazen!

DE KERS

- SIMON

38

De laatste wedstrijd van het seizoen. Na een zware week in Zweden moest ik er even niet aan denken, maar tijdens onze laatste training op de Jaap Edenbaan schaatste ik weer lekker en begon het weer te kriebelen om nog een keer te knallen in Groningen. Ik had bovendien nog een jongerenklassement om voor te rijden, want ik stond 3e. We waren nog maar net van start en het werd al oorlog. Er werd veel en hard gedemarreerd, maar ik wist goed van voren te blijven. Het moordende tempo zorgde er helaas voor dat Koen en JW het rond half koers niet meer konden bijbenen en ook Ruben had pech met een valpartij. Ik kwam net terug van een aanval toen er een groep met een groot snelheidsverschil overheen kwam en veel ruimte kreeg, ik kon simpelweg niet overal bij zitten en had de slag gemist... De kopgroep was zo ver dat het eigenlijk een kansloze actie was, maar omdat ik niets te verliezen had sprong ik toch. Ik reed een tijdje vooruit, maar de tweede groep begon toch te rijden en rekende me weer in. Onze groep leek niet meer voor de prijzen te rijden, maar de kopgroep wist ons maar niet op een rondje te zetten en met zo'n 30 rondjes te gaan kwam alles toch weer bij elkaar. Er werd nog altijd hard gekoerst maar het kwam uiteindelijk aan op een sprint van gestorven zwanen. Iedereen wachtte erg lang en zette pas 300m voor de streep de sprint in. Vaak blijf ik in een eindsprint te lang achter mijn voorganger zitten, maar deze keer wist ik dat ik zelf aan moest gaan. Zo kwam ik de laatste bocht als 4e in en op het laatste rechte stuk wist ik zowaar nog naar plek 3 te sprinten! En dat na die legendarische tweede plek van Ruben in Zweden. Misschien deed dat me wel geloven dat het mogelijk was... Bizar om mijn naam onder die van Daan Gelling en Luc ter Haan te zien staan en het podium op te mogen! Bovendien had ik door deze uitslag nog bijna het jongerenklassement gewonnen (0.2 punt verschil). Toch was het mooiste hoe het hele team dit met me vierde. Wat een ploeg en wat een jaar!

TSJAKKKAAAAA!!!!

Port of
Amsterdam

